

Formanden (Høgsbro): Jeg foreslaar hertil: Bønløkke, P. Christensen, Lüttichau og Svendsen. (Ophold). Da der ikke fremkommer Indsigelse, er dette Forslag vedtaget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 195 ff.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Brockenhuus-Schaft: Epidemiloven af 1888 har efter mit Skøn stiftet meget stor Nytte her i Landet, jeg anser den for at være en af de bedste Love, der er udkommet i de senere Aar. Jeg vil nævne som en af de væsentligste gode Egenskaber, som denne Lov har, dens fuldkomne humane Karakter og de mange Goder, som denne Lov har beredt den mindre bemidlede Del af Samfundet her hjemme. Det er navnlig § 2, sidste Stykke, der har stiftet saa stor Nytte. Der staar nemlig i denne Paragraf: „Naar der af kommunale Bestyrelser vedtages Regulativer, hvorefter Personer, som angribes af visse nærmere bestemte smitsomme Sygdomme, straks ved Sygdommens Udbrud efter en Læges Begæring kunne indlægges til vederlagsfri Behandling paa de almindelige Sygehuse, blive Udgifterne ved saadanne syges Behandling at repartere paa den i § 22 angivne Maade“, det vil sige $\frac{3}{4}$ af Statskassen og $\frac{1}{4}$ af Kommunekasserne. Denne Bestemmelse er i vidt Omfang bleven brugt rundt omkring i alle Amtene. Regulativerne ere blevne udfærdigede, og hvad der naturligvis har givet Stødet dertil, det er det, at Statskassen har maattet betale $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne. Naar man ved, hvor daarlig i Almindelighed den ubemidlede Klasse bor, de have jo paa Landet sjældent mere end 1 à 2 Værelser, og hvor overordentlig vanskeligt det er for dem at staffe deres Familie en god Pleje i Sygdomstilfælde, Læge og Medicin, og naar man i det hele taget ved, hvor vanskeligt det er for dem at bringe tilstrækkelige Midler til Veje, saa ligger det klart for Haanden, at denne Bestemmelse i denne Lov har

bragt de fattige her i Landet et meget stort Gode, idet man nemlig kan sige, at de have kunnet faa fuldkommen vederlagsfri Behandling for deres Familie, naar de blot sende dem paa Sygehuset. Men der er tillige for den fattige Klasse opnaaet ikke saa lidt ved denne Lov; thi naar Børnene i et Hus blive syge, maa Forældrene eller en af dem blive hjemme, og naar det sker, gaar det ud over Arbejdsfortjenesten. Nu derimod, naar Børnene blive syge, og de straks kunne sende dem til Epidemihospitalet til vederlagsfri Behandling, kunne de blive ved at arbejde og fortjene, og det behøver ikke nærmere at dokumenteres, hvilken stor Fordel det er for dem. Foruden denne Bestemmelse angaaende den vederlagsfri Behandling indeholder Loven af 1888 en hel Del andre Bestemmelser, der bidrage til at standse Epidemier. Jeg kan i saa Henseende navnlig nævne den offentlige Behandling. Der er visse Sygdomme, hvor det er foreskrevet, at der skal finde offentlig Behandling Sted, saa snart Sygdommen indtræder, og der er andre Sygdomme, hvor det er bestemt, at naar de optræde meget flent, kan Administrationen bestemme, at de skulle ind under offentlig Behandling. Men der er tillige paa den Maade opnaaet, at intet Sygdomstilfælde bliver utilst. Saa snart Distriktslægen eller et Medlem af Sundhedskommisjonen faar at vide, at der er Sygdom et Sted, bliver der straks truffet de fornødne Forholdsregler, for at vedkommende kan blive helbredet og for at forhindre, at Sygdommen udbreder sig til andre Steder. Desuden er Sundhedskommisjonen ogsaa bemyndiget til at anordne Desinfektion, Isolation og en hel Del andre Foranstaltninger, der ere meget nyttige, og som kunne raade Bod paa Epidemiens Fremgang. Men naar jeg nu har fremhævet de forfælselige Goder, der ere forbundne med Loven, kan jeg ikke nægte, at der er nogle Mangler ved denne Lov, og navnlig maa jeg fremhæve de overordentlig store Bekostninger, som Distriktslægens Behandling og Tilsyn har medført, det er noget, hvorover der er flaget alle Begne og ikke uden Grund. Men der er en anden Ting ved denne Lov, som ikke har været saa heldig, og det er, at hele det administrative Apparat har arbejdet temmelig tungt. Loven af 1888 udløber, som vi alle vide, den 1ste April 1893, og Justitsministeren har derfor allerede i denne Session forelagt dette Forslag, som kunde træde i Stedet for, og hvis Bestemmelser, forekommer det mig, paa en meget heldig Maade af-